

KASIE WEST

Secrete

ÎN MIEZ DE NOAPTE

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

LEDA EDGE

Capitolul 1

MOTORUL A GEMUT LA ÎNCERCAREA MEA DE A merge mai repede. Liniile galbene ale șoselei continuau să-mi alunece rapid în stânga. În dreapta, oceanul nu părea afectat deloc, creând iluzia că nu mergeam suficient de rapid. Curbele domoale parcă implorau să prinzi viteză. Am mai apăsât un pic accelerația, iar mașina a țâșnit înainte. Inima îmi galopa și nu mă puteam abține să nu zâmbesc. Vântul sufla prin cabină, fluturându-mi părul și uscându-mi transpirația de pe frunte, de la ultima oră de sport a anului școlar.

În oglinda retrovizoare clipeau lumini roșii și albastre. Am ridicat inutil piciorul de pe accelerație, de parcă asta mi-ar fi fost de ajutor. Am căutat cu privirea un loc unde să pot opri, gândindu-mă deja la o scuză. Până să ajungă polițistul la geamul meu, cu un carnețel în mână, mă gândisem deja la două povești.

Când i-am văzut fața, toate ideile mi s-au evaporat. Am oftat și am coborât geamul.

— Charlotte Reynolds, ne întâlnim din nou, a zis el.

— Bună ziua, domnule polițist!

— A câta e, a treia oară?

— Da?

La naiba! Care era probabilitatea ca același polițist să mă oprească de trei ori?

— Tata vă transmite salutări.

A râs.

— Tatăl tău e un polițist bun, dar de data asta numele lui nu te va scăpa. Nu când mergi cu 25 de kilometri peste limita de viteză.

— Serios? Nu se poate să fi fost așa mult.

— A fost. Permisul!

— Pot să mă uit la radar, să mă asigur că ați citit corect?

A ridicat din sprâncene spre mine, făcându-mă să-i întind permisul fără tragere de inimă. Tata avea să mă omoare.

Am intrat pe ușa din față și mi-am aruncat geanta sub măsura de pe hol, încă furioasă din cauza amenzii stupide.

— Unde sunteți toți? am strigat.

M-am luat după râsetele care se auzeau din bucătărie. Pe mijlocul blatului de acolo se afla un blender înconjurat de o sticlă de sos Tabasco, una de ketchup și coji de ouă. Gage a ridicat privirea.

— Charlie! La fix!

Simțeam din ușă smoothie-ul oribil pe care tocmai îl făcuseră: mirosea a roșii putrede.

— Oh, nu!

— Oh, da!

Nathan și-a strecurat brațul pe după umerii mei și m-a tras spre masă.

— Mai adu un pahar!

Încă un pahar a fost pus lângă celelalte.

— La trei, le dăm pe gât! a zis Gage, turnând amestecul vâscos în cinci pahare.

— De ce facem asta? am întrebat, uitându-mă la cei patru băieți din jurul mesei din bucătărie.

Trei dintre ei erau frații mei – Jerom, Nathan și Gage –, iar celălalt mi-ar fi putut fi și el frate – Braden. Ne era vecin de doisprezece din cei șaisprezece ani ai mei și era mereu prin preajmă.

— Unu, să dovedim că putem. Doi, să ne călim stomacurile pentru loviturile pe care urmează să le încaseze mâine, la fotbal.

— Cu alte cuvinte, doar de proști.

— Și asta, a zis Gage, ridicând paharul. Gata?

— Cine pierde și-l toarnă pe cap, a zis Braden.

— Da, da, hai odată! Vreau să alerg, până nu se întunecă.

Am adulmecat mai de aproape. N-ar fi trebuit. Mirosea mai rău decât dulapul lui Gage.

— Hmm, nu o să bea. Charlie dă înapoi, a zis Nathan, arătând spre mine.

— Nu, tu tragi de timp.

Avea dreptate. Nu aveam de gând să beau. Dar nici ei. Asta și era ideea. Mai făcusem acest lucru. Mă rog, nu asta, dar încercaserăm diverse de-a lungul anilor. „La trei, toată lumea sare în piscină.” „La trei, toată lumea strigă *sunt un fraier* în mijlocul mallului.” „La trei, fiecare îl linge pe cel

din dreapta lui.” Era un bluf. Dacă unul o făcea, toți ceilalți trebuiau să vină cu ceva prostesc drept pedeapsă. Dacă nu o făcea nimeni, scăpau toți.

Singurul în privința căruiia eram sceptică în momentul acela era Braden. Frații mei erau foarte ușor de citit. În seara aceea îmi dădusem seama că nu o să bea din clipa când intrasem în bucătărie – se vedea pe fețele lor dezgustate. Dar Braden, chiar și după atâția ani, era de necitit. M-am uitat la el și mi-a zâmbit.

„Ți-e frică?” a mimat el.

Am clătinat din cap și i-am studiat ochii. Uneori erau căprui, mai mult verzi, iar alteori, mai mult maro. În clipa aceea păreau mai mult verzi, și am încercat să-mi dau seama ce spunea asta despre intenția lui. Va bea?

— Bun, închideți ochii! a zis Jerom. Pregătiți paharele!

Am închis ochii. Nu voiam să fac asta, adică să fiu nevoită să fac două dușuri în seara aceea, înainte și după alergare.

— Unu...

Lângă mine, Braden și-a dres vocea. Era un bluf, nu? Însemna că nu o să bea.

— Doi...

M-a înghiontit cu cotul. La naiba, încerca să mă păcălească! Însemna că *chiar* o să bea.

— Trei!

Mai bine să beau decât să îl torn pe mine. Am dat paharul pe gât din trei înghițituri mari, oprindu-mă foarte puțin între ele.

— Charlie! s-a plâns Nathan. Pe bune?

Toți aveau în față paharele pline.

— Ha! Turnați-l pe voi! Toți!

M-am uitat la Braden, care avea o expresie arogantă, deși practic pierduse pariul. Trebuia să îi învăț gesturile, ca pe viitor să evit gustul oribil care îmi acoperea limba. Nici stomacul meu nu era prea fericit.

— Mmm, are gust de V8!

— Câh, Charlie, să nu ieși niciodată cu un tip căruia îi place V8! a zis Gage.

Mi-am dat ochii peste cap. De când împlinisem șaisprezece ani – vârsta la care tata îmi ridicase interdicția de a ieși cu băieți –, frații mei debitau mereu liste cu trăsături care credeau că fac un tip indezirabil. Eram convinsă că, dacă adunam toate lucrurile pe care le turuiseră în ultimele șase luni, n-ar mai fi rămas în toată lumea nici măcar un tip cu care să ies.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că nu poți avea încredere într-un tip care își bea legumele. În plus, respirația care miroase a suc de roșii e grețoasă.

Toată gura mi s-a încălzit încet de la sosul Tabasco. Apoi am simțit un iz de piper și mi-a venit să vomit.

— Bleah! Ce ați pus în chestia asta?

M-am întors și mi-am băgat limba sub robinetul chiuvelei din bucătărie.

— Nu aud să curgă ceva, am zis, scuipând apa peste tot.

Le-am ascultat gemetele și protestele în timp ce își turnau pe ei oribilul cocktail. Nu merita gustul pe care îl aveam în gură. Am făcut gargară și am mai scuipat o gură de apă.

— Bine, a fost amuzant! Fotbal, mâine. Ați pus-o!

Când am ieșit din bucătărie, l-am dat la o parte pe Braden, care a râs, evident, știind că el era singurul motiv pentru care sfârșisem prin a bea chestia aia.

— Stai! a strigat Jerom. Vreau să alerg cu tine.

— Nu aștept să faci duș!

M-am aplecat și mi-am strâns șireturile. El și-a netezit părul brunet pătat cu sos roșu.

— Cine a zis ceva despre duș? Stai să-mi iau adidașii!

Mirosul care venea dinspre Jerom în timp ce alergam îmi făcea greață. Probabil pentru că îmi amintea de ce aveam în stomac. Nu mă ajuta nici faptul că era o seară de vară înăbușitoare. Căldura combinată cu umezeala nu era vremea mea preferată pentru alergare. Îmi distrăgeam atenția, încercând să identific copacii din parc. Știam că cei mari sunt eucalipti. Creșteau peste tot pe coastă. Probabil că le plăcea aerul sărat. Erau chiar și unde locuiam noi, la șaisprezece kilometri de ocean.

— Opt săptămâni de vară, a zis Jerom, întrerupându-mi încercarea nereușită de a identifica și alți copaci. Apoi o să fim puși din nou în lanțuri.

— Nu-mi aminti! Cel puțin tu ai ceva libertate.

— Crezi că facultatea înseamnă libertate?

— Ăăă... da!

A râs.

— Bine, da, oarecum. Dar tot am cursuri și fotbal, așa că nu e chiar atâta libertate.

— L-ai avertizat pe Nathan? Cred că abia aștepta să fie un pic liber.

— Da, sigur! Dacă n-ar exista reguli stricte, Nathan n-ar ști ce să facă.

— Așa e!

S-a uitat spre mine, găfâind ușor. Era bine să știu că încă puteam să îl întrec pe fratele meu mai mare. Eu nici măcar nu găfâiam.

— Dar tu? a întrebat el. Ceva idei preconcepute despre ultimul an pe care trebuie să ți le desființezi?

— Oh, te rog! Am fost deja în ultimul an de două ori, având în vedere că în toți anii de liceu i-am avut prin preajmă pe Nathan, Gage și Braden.

— Adevărat! Poate că ți-au făcut un deserviciu. Poate că ar fi trebuit să te lase să suferi o vreme în tranșee înainte să te avertizeze.

— Poate că ar trebui să ne întrecem pe pantă, în sus.

Am arătat în fața noastră. Panta marca începutul kilometrului cinci. Stomacul îmi chiorăia, dezaprobându-mi ideea, dar, de îndată ce Jerom a zis „s-a făcut”, n-am mai putut da înapoi. În timp ce urcam panta, am observat pentru prima dată că nu era doar înăbușitor; deasupra noastră pluteau nori negri. Nori de ploaie. Jerom a condus vreo cincizeci de metri, dar era o pantă mare. Mi-am păstrat viteza pentru momentul în care avea să-și piardă energia și am țâșnit pe lângă el. În vârf, m-am aplecat, acum găfâind, și am încercat să-mi trag sufletul.

— Te alinți de când ești atacant, am zis. Am auzit că toți mijlocașii din lume râd de tine.

— Mă rog.

— Se pare că o să plouă, am continuat, uitându-mă din nou spre cer. Ar fi bine să putem juca mâine.

— Oh, o să jucăm! S-ar putea doar să se transforme în fotbal pe noroi.

S-a uitat la mâneca lui și și-a curățat o pată de mazăgă roșie. Imaginea mi-a întors stomacul pe dos, iar acidul mi-a urcat pe gât.

— Stai o clipă!

M-am dus spre marginea drumului și am vomitat în niște tufișuri. Mi-a venit să mai vărs o dată, de la miros, dar m-am ridicat repede.

— Greșos! a zis Jerom.

Mi-am șters gura cu dosul palmei.

— Mda, ouăle alea crude amestecate cu Tabasco nu prea se potrivesc. Dar mă simt mai bine acum. Să mergem!

Am alergat din nou, îndreptându-mă spre aleea care înconjura parcul și cobora în cartierul nostru.

— Te-ai gândit vreodată că te forțezi? a întrebat Jerom când a ajuns lângă mine.

— ÎșidăducupărereaDomnul-eu-merg-la-UNLV¹-cu-bursă-de-fotbalist.

Mi-am amintit când primise bursa aceea. Deși Nevada era școala la care visase în secret, speram să ajungă la o facultate mai apropiată. Era greu să mă despart de oricare dintre frații mei. Voiam să îi am aproape. În siguranță. Mă bucurasem când decisese să vină acasă în timpul verilor.

— Nu, nu cred că mă forțez. Trebuie să faci tot ce poți ca să fii cel mai bun, nu?

— Presupun că da!

---

¹ University of Nevada, Las Vegas (n. red.).

— Presupui? Tu ești cel care o spunea mereu. Citatul ăsta a stat mulți ani pe ușa dormitorului tău. Nu mă lua cu „presupun”! În plus – am arătat în spate, spre tufișuri –, asta n-a avut nicio legătură cu faptul că mă forțez, și o știi prea bine. Nici măcar nu sunt obosită. Are legătură cu o băutură pe care n-ar fi trebuit să o beau și ale cărei resturi încă le ai pe toată bluza.

— Așa e!

Am mai alergat câțiva metri.

— De ce-ai făcut-o?

— De ce-am făcut ce?

— De ce-ai băut-o? Știai că noi nu o s-o bem.

Dar nu știam că Braden nu o să bea.

— Ca atunci când am știut că nu veți săruta un necunoscut ales la întâmplare? Ați făcut-o. Toți ați făcut-o, chiar și Nathan, iar eu am rămas să le spun primilor patru oameni care mi-au ieșit în cale că am impresia că sunt îndrăgostită de câinele meu și să îi întreb dacă știu pe cineva care m-ar putea ajuta.

A râs atât de tare, că a trebuit să se oprească din alergat.

— Pedepsa a fost amuzantă, dar provocarea a fost ușoară. De asta am făcut-o toți. Ce-a fost așa de greu? Nu ți-a plăcut necunoscutul pe care ți l-am ales să îl săruți?

— Cam așa ceva.

De fapt, necunoscutul fusese chiar drăguț. Problema mea fusese că nu prea îi plăcuseră avansurile mele. Frații mei erau drăguți. Atrăgători. Cele mai multe fete îi descriau chiar ca fiind sexy, cu trupurile lor bine făcute, atletice, și cu ochii furtunoși. Eram sigură că fetele pe care le sărutaseră în ziua aceea încă vorbeau despre asta.

Eu eram... o fată băiețoasă. În ziua aceea de la mall, ziua „Sărută un necunoscut”, purtam echipament pentru antrenamentul de baschet, părul îmi era unsuros și prins într-o coadă de cal, iar buzele îmi erau crăpate. Nu voiam să sărut un necunoscut căruia să îi vină să vomite după aceea.

— Mi-era că nu face față frumuseții mele, am zis cu glas tare când mi-am dat seama că Jerom aștepta un răspuns mai bun.

— Nu mulți pot face față frumuseții tale.

De când începuse să râdă, încetinise la pas, dar eu am iuțit ritmul.

— Cred că asta s-a vrut o insultă, dar o să consider că ai fost de acord cu mine. Acum, să mergem! Lasă leneveala!

— Da, domnule antrenor!

Când am ajuns acasă, mă simțeam lipicioasă, picioarele îmi tremurau, dar plămâniile îmi erau relaxați, iar adrenalina îmi curgea prin corp. Era unul dintre motivele pentru care alergam: mă făcea să mă simt foarte bine.

În seara aceea, după ce m-am prăbușit în pat, am adormit buștean imediat, fără să visez nimic.

Încă un motiv pentru care alergam.